

TÍÐINDI

Lærarin kallaði meg »Beinta Slev«

Sólvá Lindenskov Róadóttir

– Vit gingu í 2 flokki, og eg minnst ekki reiðiliga, hvat og hvussu, men eg sat still, og lærarin stóð uppi við talvuna og skrivaði. So vendi hon sær á og segði:
– Ikki sleva so illa Beinta!
So vendi hon sær aftur løtu seinni og segði flennandi:
– Ikki sleva, Beinta Slev.
Soleiðis greiddi ein vaksin kvinna frá í Sosialinum um vikuskiftið um hending, sum hevur fylgt henni alt lívið.
– 8 ára gomul børn halda jú, at tað er í lagi at arga eitt annað barn við einum eyk-nevni, um ein vaksin ger tað, sigur kvinnan, sum staðfestir, at soleiðis gjørdist hon »Beinta Slev«. Happingin steðgaði, tá hon var 28 ár, tí tá flutti hon úr Havnini.
Í greinini greiddi hon frá, hvussu ræðuligt tað var. At tað vóru gjørdar haturssíður um hana á netinum, at hon byrjaði at drekka fyrri at gloyma, hvussu hon javnan bleiv álopin í býnum, og at hon

ikki tordi at vera sædd við systkinum sínum.
– Eg havi fortongt nógvar av mínum upplivingum. Ofta, tá eg siggi fólk og kenni tey aftur, so ivist eg ofta, um tað er av góðum ella ringum minnum, at eg minnst per-

sónin. Hevur tú gjørt mær nakað ella ikki?
– Í dag livi eg við kronisk-um tunglyndi og ótta orsakað av einum setningi, sum lærarin segði við meg í 2. flokki. Eina lítla 8 ára gamla gentu, sum ikki vildi nøkrum nakað ringt

HAPPA MANGL SJALVS

– Tann, sum letur seg happa hevur ikki lært at siga, at »eg eri góður nokk sum eg eri«. Tí vantar honum sjálvsálit og sjálvsvirðing, sigur Bjørghild Djurhuus, heilsufrøðingur

Sólvá Lindenskov Róadóttir

– Orðið »happing« er vorið eitt ógvuliga stigmatiserað orð. Í tí tú nevnið happing, so verður tú nærmast tilvandur at hugsað »áh ert tú happaður, áh tað er synd« ella »happar tú?«
– Tá eg sigi hetta, havi eg longu sagt við kropsatburði mínum og tónalagið mínum, hvat eg haldi um happaran og um tann happaða. Soleiðis greiðir Bjørghild Djurhuus, heilsufrøðingur, frá um happing.

»Vend hin vangan til«

– Hetta er ikki einfalt. Tað veit eg væl. Tað ljóðar einfalt at siga tað, men tað er ikki soleiðis í veruleikanum, sigur Bjørghild Djurhuus.
– Í mínari verð snýt tað seg um vantandi trivnað hjá báð-um pørtum. Bæði hjá tí happaða og happaranum. Eingin skal billa mær inn, at nakar fer í skúla við tí fyrri eyga at rakka niður á ein næming, sigur hon.
– Ei heldur skal nakar billa mær inn, at ein letur seg verða happaðan. Tað eg meini er, at báðir partar hava manglandi sjálvskenslu, greiðir Bjørghild Djurhuus frá.
– Hetta ger, at tann sum fer at happa ein annan, hevur manglandi sjálvskenslu. Tað merkir, at happarin fyrst og fremt hevur manglandi sjálvsálit og sjálvsvirði. Tann sum letur seg happa, og tá eg sigi letur, so meini, eg at viðkomandi ikki er hevur lært at »eg eri góður nokk sum eg eri«, og tiskil eisini vantar sjálvskenslu.

Bjørghild Djurhuus greiðir eisini frá, hvussu hon minnst, at tú fyrr bleiv biðin um bara

at venda hin vangan til, tá tú vart úti fyrri líknandi hending-um. Hetta sigur hon seg vera heilt ósamda við. Hon heldur, at øll eiga at læra børn síni at virða onnur, eins og tey virða seg sjálvan.

– Letur tú bara standa til, so sendir tú boðskap út til onnur um, at tað er í lagi at víðfara ein soleiðis, tí tú hevur einki sjálvsvirði. Tí er tað serliga umráðandi, at tú lærir børnini sjálvsvirðing og at traðka fram og siga frá, tá okkurt ikki er sum tað eigur at verða, greiðir Bjørghild Djurhuus frá.

– Tað er umráðandi, at tú nýtir røttu orðini, tá tað kemur til slíkt. At tú tosar um teg sjálvan og tínar upplivingar, nýtir orðið »EG«.

– Eg vil ikki, at tú kallar meg hatta. Eg verði kedd av tí. Eg verði irriterað av tí.

– Í tí løtu tú nýtir orðið »EG«, gerst tað lættari at skapa samband millum teg og persónin, tú prátar við. Tí tú setir tey inn í tína støðu og uppliv- ing.

Bara tú kann broyta teg

Tá talan er um happing, er tað bert móttakarin, sum kann siga, um hann upplivir tað sum happing ella arging. Vit hava øll hvør sín veruleika, eingin hevur somu fatan av tí, sum tú hugsar ella upplivir.

– Eg eigi at virða tað, sum eitt barn ella ein vaksin sigur, akkurát líka nóg, hóast tað ikki samsvarar við tað, sum eg hugsi, sigur Bjørghild Djurhuus.

– Tað liggur í tí, at eg standi upp fyrri meg sjálvan. Tá eg havi viðurkent, at eg eri eg, so havi eg sent tað sjálvsvirðis- signalið út, greiðir hon frá.

